

LA ANIVERSARĂ

Pe 25 martie 2019, Uniunea Scriitorilor din România împlinește 70 de ani. Într-un fel e impropriu să vorbești despre cei 70 de ani ai uniunii în condițiile în care ea este succesoarea Societății Scriitorilor Români (SSR), înființată în 28 aprilie 1908.

Coborând mai adânc în istorie, societățile literare de la 1821, 1827, 1831, Asociația Literară Română de la 1848, Societatea Literară Română de la 1866, devenită ulterior Societatea Academică Română (în 1867) și mai apoi Academia Română (în 1879) sunt pașii pe care i-au parcurs, în intenția încheșării într-o organizație obștească, scriitorii veacului al XIX-lea.

Revenind la apele tulburi ale anului 1949, când societatea scriitoricească a primit actualul nume în urma fuziunii SSR cu Societatea Autorilor Dramatici și cu Uniunea Scriitorilor Maghiari din România, demn de menționat e faptul că s-au înființat, la aceeași dată, 25 martie, cinci filiale în țară: la Brașov, Cluj-Napoca, Iași, Timișoara și Târgu Mureș. Așadar, la aniversarea celor 70 de ani de uniune, filiala Brașov are un motiv suplimentar de sărbătoare: aniversarea celor 70 de ani de existență proprie. Era firesc ca filiala brașoveană să se bucure de o asemenea întâietate, deoarece la Brașov s-a înființat, în 1821, prima asociație literară de pe teritoriul actualei României, Societatea Literară fondată de boierii munteni Nicolae Văcărescu, Grigore Bălăceanu, Constantin Cămpineanu, Ion Cămpineanu, Iordache Golescu și Dinicu Golescu și de brașovenii Ioan Barac și Vasile Pop. Mai apoi, Societatea Academică Română și, mai ales, Academia Română, s-au sprijinit în

constituire pe efortul brașovenilor în frunte cu George Barițiu. Nu în ultimul rând, la înființarea SSR, proiectată în baza modelului francez propus de Cincinat Pavelescu, printre cei trei inițiatori s-a aflat și brașoveanul Șt. O. Iosif. La 2 septembrie 1909, în cadrul primei adunări generale a SSR, din comitetul de 11 membri aflați la conducerea societății, doi erau brașoveni (de dincolo de munți, din altă țară, atunci): Șt. O. Iosif și Zaharia Bârsan, iar primul președinte al ei, Cincinat Pavelescu, avea să se mute ulterior la Brașov. În plus, la momentul înființării Uniunii, în Brașov funcționa Asociația Scriitorilor din Țara Bârsei, pe nucleul căreia s-a clădit filiala.

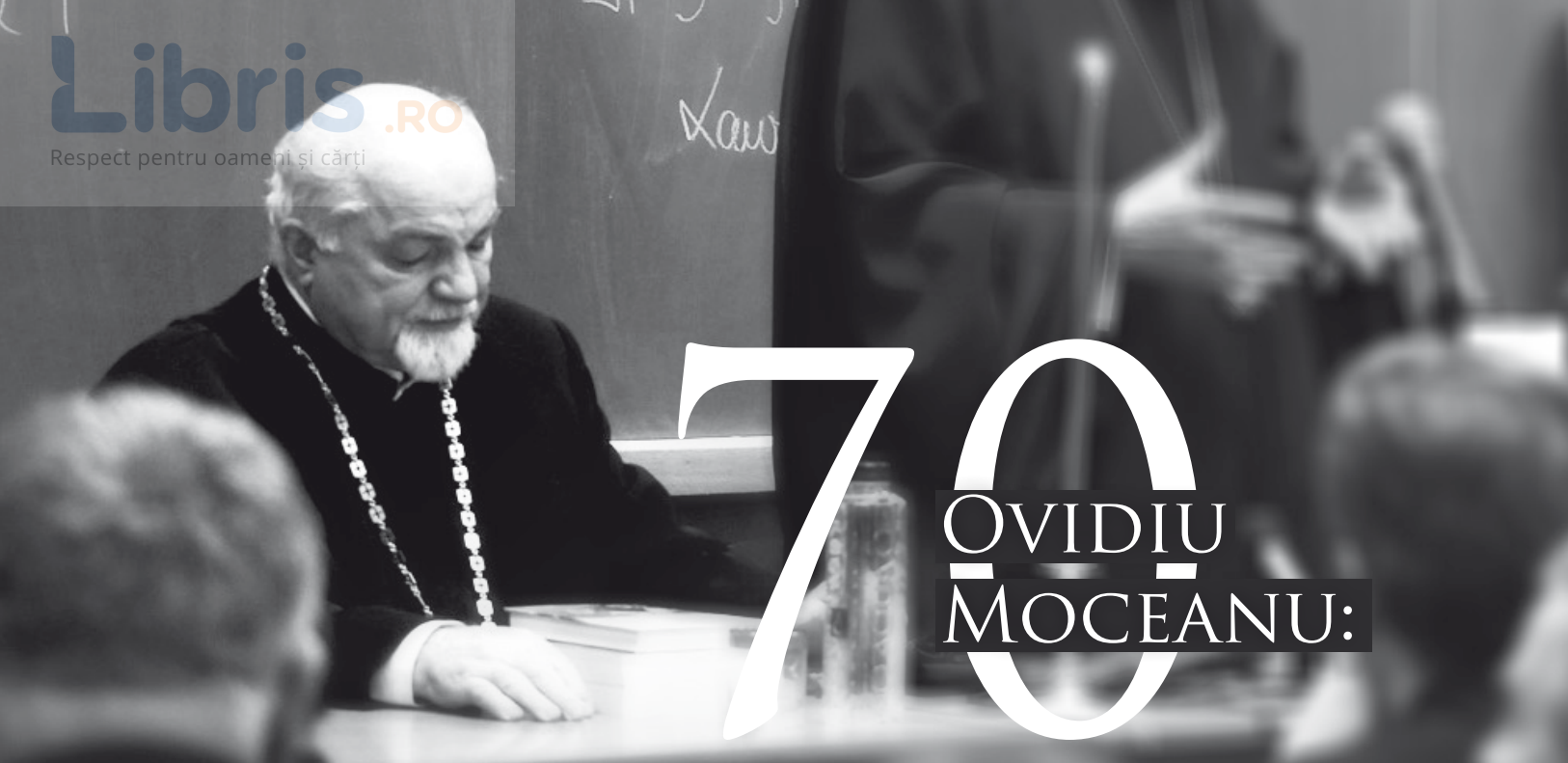
Primii ani de la înființare au fost cumpliți. Brașovul literar a avut pierderi notorii. Moartea lui Aurel Marin, ulterior a lui Radu Teculescu, plecarea lui Ștefan Baciu, arestările lui Emil Micu și Petre Frânculescu, ulterior arestarea lotului celor cinci scriitori germani, în frunte cu Hans Bergel, au slăbit filiala. Să mai amintim marginalizarea primului președinte al filialei, Ion Sassu-Ducșoara, dar și a soților Gherghinescu Vania, care țineau de boema brașoveană interbelică și care îi găzduiau în continuare pe Bлага și Arghezi la Brașov, apoi scoaterea din uniune a lui Darie Magheru, chiar desființarea pentru o scurtă perioadă de timp a filialei, pentru a putea înțelege cumpliții ani ai „generației pierdute”. Peste Brașovul literar s-au așezat uitarea și praful industrializării. La multă vreme după, cu voie de la centru, s-a înființat Astra. Iar Brașovul literar a început să renască, să se desprindă, să evadeze de acasă ca un adolescent în noua viață, iar apoi să revină la căldura căminului. În acest sens, Revista Literară Libris e o chemare acasă.

La mulți ani, Uniunea Scriitorilor din România! La mulți ani, filiala Brașov!

Adrian Lesenciuc
REDACTOR-ȘEF

n. 21 august 1975, Câmpulung Moldovenesc. Poet, prozator, critic literar. Doctor în științele comunicării. Profesor universitar. Membru al filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România din 2000. Președinte al filialei din 2013. A publicat volume de versuri, critică și istorie literară, romane. Prezent în dicționare, antologii și volume colective publicate în țară și străinătate.

70

OVIDIU MOCEANU:

Preot prof.univ. dr. Ovidiu Moceanu va primi titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Brașov ca urmare a aprobării în Consiliul Local a propunerii Filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România. Ovidiu Moceanu este un prozator, eseist și critic literar de anvergură. Licențiat în filologie și teologie, doctor în filologie și conducător de doctorat în același domeniu, profesorul Ovidiu Moceanu a avut un rol important în înființarea Facultății de Litere a Universității *Transilvania* din Brașov. A condus Filiala Brașov a Uniunii Scriitorilor din România. A fost recompensat cu premii literare importante (ale filialelor uniunii), dar și cu premiul „Vasile Conta” al Academiei Române pentru *Tratatul despre vis*. Pentru contribuția sa la consolidarea culturii române, Președintele României i-a conferit în 2004 Ordinul Meritul Cultural în grad de Cavaler. Cetățean de Onoare al Municipiului Brașov (2019)

OPERA: Proză: *O privire spre Ioan*, nuvele (1983); *Fii binevenit, călătorule*, roman (1986); *Ordinul Bunei Speranțe*, roman (1989, reed.2015); *Împăratul lubirii*, nuvele (1994); *Povestiri cu ușa deschisă*, povestiri (2009); *Spovedania*, roman (2012); Studii și monografii: *Experiența lecturii* (1997); *Visul și împărăția. O teologie a visului* (1998);

Visul și literatura (1999, reed.2002); *Sensuri fundamentale* (2001); *Literatura română veche* (2002); *Literatura română la începutul secolului al XX-lea (1900-1918)*. *Reviste, curente și direcții literare* (2002); *Teologie și filologie. Andrei Șaguna vs. Ion Heliade Rădulescu* (2003), *Literă și duh* (2003), *Cu Hristos prin Babilon* (2004), *Cuvinte și cărți* (2006), *Disciplina lecturii* (2010); *Tratatul despre vis* (2012); *Sens unic. Interviu* (2016); peste 20 de volume în colaborare, printre care dicționare de personaje literare și istorii didactice ale literaturii române, în colaborare cu Caius Dobrescu, Gheorghe Crăciun, Andrei Bodiu, Florin Șindrilăru, Mircea Zăciu ș.a.; lucrări didactice: compendii și teste de limba română, antologii etc.

REFERINȚE CRITICE (selectiv): Academia Română, *Dicționarul cronologic al romanului românesc de la origini până la 1989*, Ed. Academiei Române, 2004; Academia Română, *Dicționarul general al literaturii române*, Ed. Univers Enciclopedic, 2005; Aurel Sasu, *Dicționarul biografic al literaturii române*, Ed. Paralela 45, 2006; B Crăciun și D. Crăciun-Costin, *Dicționarul scriitorilor români de azi*, Ed. Porțile Orientului, 2011; Andrei Bodiu, A.I. Brumar, Constantin Cubleşan, Ion Itu, Cornel Moraru, Liviu Petrescu, Eugen Simion, Vasile Spiridon, Radu G. Țeposu, N. Steinhart, Laurențiu Ulici, Ion Vlad, Mircea Zăciu.

TRĂIND ÎNTR-O ALTĂ VIAȚĂ A CĂREI AMINTIRE REVINE ÎN VIS

Iulian Cătălui,

n. 28 iulie 1962, la Făgăraș, județul Brașov. Scriitor, critic, istoric literar, eseist și jurnalist cultural.

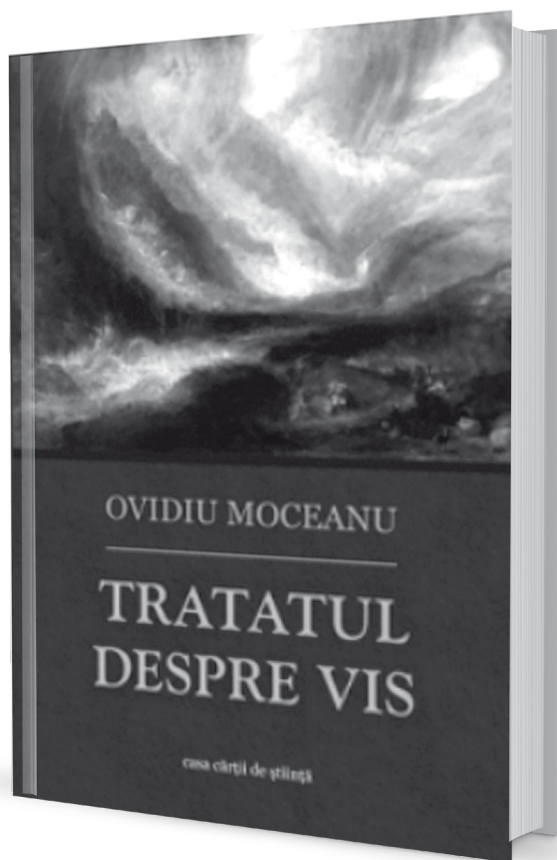
*Membru al Filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România. A fost realizator de emisiuni culturale, a publicat numeroase studii, eseuri, cronici literare și cinematografice în Observator cultural, Contemporanul, Scrisul Românesc, Hyperion, Astra, Libris, Dealul Melcilor, Banchetul, Vatra veche, Oglinda literară, România pitorească ș.a. Absolvent de studii universitare de Master în Litere la Universitatea „Transilvania” din Brașov. Cea mai recentă carte: *Tratat despre pseudodicționare*, Brașov, Editura „Kron-Art”, 2018. În prezent este bibliograf la Biblioteca județeană „George Barițiu” din Brașov.*

În plan literar, filosofic, cultural, visul și somnul conțin atât semnificații legate de activitatea onirică, fantastică, ireală, cât și simboluri de tip thanatic, de legături cu lumea morții. Master ori samurai al visului, somnul are forța de a te transpune într-o altă lume

sau planetă, într-o altă dimensiune și de a da un cu totul alt sens vieții individuale. Fără să întreprindă o analiză profundă asupra fenomenului visului, somnului, Voltaire afirma imperios că *visele* au reprezentat întotdeauna un „obiect important al superstițiilor”, punându-le pe același plan cu oracolele, amândouă formând o mare parte din istoria antică. De asemenea, din cea mai îndepărtată preistorie, de când a apărut omul, evident, imaginile din *vise* au escamotat un sens misterios, secret dar și accesibil, ținând tot de magie și superstiție, pe care un preot sau un

mag trebuia neapărat să-l descifreze și să-l interpreteze, iar misterul visului rezultă, după Roger Caillois, din faptul că această „fantasmagorie”, asupra căreia adormitul nu are aproape nicio putere, este totuși în întregime și până la urmă ieșită din fantezia, imaginația lui. Celui care doarme îi place să se iluzioneze că visul nu vine de la el, susține Caillois, ci de la o putere exterioară, superioară, inaccesibilă, de la un zeu, Dumnezeu, Ființă Supremă, pozitiv vorbind, sau de la Diavol, compozitorul italian Giuseppe Tartini, de pildă, visând cum Diavolul i-a interpretat la vioară, la picioarele patului său, o sonată genială, potrivit unei legende brodată, țesută de ocultista rusă Madame Helena Blavatzky, plăcerea visului metamorfozându-se într-un coșmar terifiant. Aproape la fel, cel care se află în *stare de veghe* admite că *visul*, chiar dacă nu provine dintr-o altă lume, dimensiune, planetă, galaxie, îl transportă într-o „lume diferită”, afirmă Sigmund Freud.

După 1989 au apărut o sumedenie de cărți despre vis, însă cea mai mare parte a lor reprezintă fie simple și

superficiale manuale de ghicit prin intermediul visului, fie ușurele ghiduri de vise, și nu volume științifice, serioase și profunde. *Tratatul despre vis* este o astfel de lucrare științifică, erudită, excelent documentată, totul fiind dublat de un talent literar evident, autorul fiind romancierul, eseistul și teologul brașovean Ovidiu Moceanu. Volumul a apărut la Casa Cărții de Știință din Cluj (2012) și are la bază două cărți precedente ale autorului, *Visul și împărăția* (Cluj, Ed. „Antim”, 1998) și *Visul și literatura* (Pitești, Ed. Paralela 45, 1999). Nu știm dacă sunt veacuri de când se ocupă de vis, cum spune poetul Paul Valéry (vezi motto-ul cărții), dar Ovidiu Moceanu este preocupat de ceva vreme de vis, aflându-se la a treia lucrare despre acest important motiv literar, filosofic și teologic. Tratatul lui Ovidiu Moceanu adună, reunește și contopește abil-inteligent cele două cărți anterioare și conține șase mari

capitole ori segmente plus Anexele, capitolele fiind: Prolegomena, Visul și împărăția, Energia de influențare, Visul fără program, Vicul cu program și Din visul științei moderne. Anexele, de exemplu, reprezintă un fel de catagrafie cu vise, vedenii, prorocii, profeții, străvederi, descoperiri, răpiri în duh (extaze), înainte-vederi (meniri), năluciri, arătări, prevestiri, parabole în *Vechiul și Noul Testament*.

Trebuie spus de la bun început că problematica visului, somnului, reveriei, coșmarului a fost din antichitate și până în jurul anului 1900, în mare măsură, apanajul misterului, magiei sau superstiției, știința nereușind să pătrundă pe teritoriul acestora. Potrivit lui Ovidiu Moceanu, faptul de a visa a fost înțeles, întotdeauna, ca un „fenomen straniu” și că visul a produs și produce o stare de neliniște, fiindcă „ordinea obișnuită a lucrurilor pare subminată de o întrebare inevitabilă: *există o altă lume, pe care, eu nu o văd decât într-o stare specială, somnul?* Ce fel de lume e aceasta, ce legi o guvernează, de vreme ce, după trezire, în ciuda sentimentului că am trăit o altă viață, revin în aceeași realitate din care „am plecat”, se interoghează în continuare Moceanu, care se mai întreabă profund: „Posed, oare, un alt trup, un alt suflet, o altă minte, de care numai în împrejurările aduse de vis îmi dau seama? Am trăit cumva, într-o altă vreme, o viață a cărei amintire revine în vis, când, eliberat de diferite constrângeri, sufletul ajunge din nou *acolo*, în acel timp? Cine stăpânește tainele acelei vieți? E posibil să văd ceea ce are să vină și, ca un favor, mi se trimite un avertisment?”

Evident, literatura nu putea rămâne nepăsătoare la aceste fascinante întrebări, după cum nici știința, și am adăuga, nici religia, având în vedere că tratatul lui Ovidiu Moceanu se bazează pe aceste două contraforturi, visul în literatură și visul văzut de religie. Felul cum literatura și știința au dat

răspunsuri rămâne, potrivit autorului cărții *Visul și împărăția*, unul dintre criteriile de cercetare a contribuțiilor diferitelor epoci la evoluția gândirii umane, și în acest context Albert Béguin, în impresionanta sa lucrare *Sufletul romantic și visul* susține: „Orice epocă a gândirii umane s-ar putea defini, cu destulă profunzime, prin relațiile pe care le stabilește între vis și starea de veghe”. Mergând mai departe, în sensul asocierilor între vis și literatură, între faptul de a visa și de a crea, între vis și anumite specii literare, profesorul Moceanu crede că datele fundamentale ale unei epoci pot fi determinate prin studiul situării ei față de ficțiune. De altfel, Freud apropia, în eseu *Scriitorul și activitatea fantasmatică*, visul de creația literară, considerând că resorturile din care se nasc nu se deosebesc prea mult, creația, fruct al efortului celui ce „visează cu ochii deschiși”, se aseamănă cu visul nocturn prin trăsătura principală de a fi, într-un grad mai mare sau mai mic, expresia împlinirii unei dorințe. Încrederea în vis ori neîncrederea vin, după Ovidiu Moceanu, din intuirea, înțelegerea sau neintuirea, neînțelegerea statutului ficțiunii în viața umană.

Trecând la partea de religie, Moceanu afirmă că un vis, cel al împăratului Constantin cel Mare (din ajunul bătăliei cu Maxențiu din anul 312 d. Hr.), când i s-ar fi arătat însuși Iisus Christos care i-ar fi poruncit să facă un steag cu semnul crucii văzut pe cer, a stat la originea convertirii unui imperiu, mărețul Imperiu Roman, la cea mai importantă religie, creștinismul (Edictul din Milano din 313) apoi, în vremea împăratului Teodosie, contribuie la păstrarea noii credințe. Într-adevăr, prin Edictul de la Milano (313) dat de împăratul Constantin cel Mare, dar și cu *Edictul de la Tesalonic* (380) al împăratului Teodosie (346-395), creștinismul a sfârșit prin a deveni o realitate mai întâi tolerată, iar mai apoi constituțională a Imperiului Roman. Contrar a ceea

ce se crede îndeobște, convertirea lui Constantin nu a produs triumful creștinismului, susține sociologul britanic Rodney Stark, mai degrabă, ea a fost primul și cel mai important pas care i-a încetinit evoluția, i-a supt vloga și i-a alterat viziunea morală. „Cele mai multe rele asociate cu creștinismul european” începând cu mijlocul secolului al IV-lea pot fi identificate ca izvorând din „oficializarea creștinismului”.

Conform autorului brașovean, atât la noi cât și în alte părți, cercetarea visului indică soluții contradictorii, deși literatura patristică, de pildă, oferă o „viziune coerentă” și elemente precise ale unei „onirologii creștine”. Visul intervine în stări de mare tensiune psihologică, atât în viața omului obișnuit cât și a întemeietorilor, a personalităților de excepție, „martirul” și „ascetul” oferind o sumedenie de exemple. Pe de altă parte, există o reticență a Bisericii față de vise, spune teologul Ovidiu Moceanu, ce se explică prin „imposibilitatea de a stabili criterii ferme de deosebire a viselor/vedeniilor adevărate de cele false, de a caracteriza originea lor. Istoria visului trebuie văzută, în viziunea lui Ovidiu Moceanu, ca „o istorie a fascinației în fața unei taine”. Visul profetic rămâne o dimensiune definitorie, de la „visul regesc” la visul de convertire” cum au fost al lui Constantin cel Mare și al Sfântului Augustin, la nenumăratele vise, povestite în literatura hagiografică și ascetică, în care personajul, de exemplu, își prezice moartea. Visul sugerează, de obicei, visătorului că, dincolo de întâmplările pe care le „trăiește”, se află totuși un sens ce se impune descoperit, că totul nu e decât o „paradă a măștilor”, că date la o parte, ar fi posibil să descoperim un „mesaj netransmisibil altfel”. Ideea existenței unor „lumi paralele”, crede Moceanu, se accentuează la revenirea în starea de trezie: o „lume reală” (a senzațiilor, observației corecte, corporalității), o „lume onirică” (a cărei esență s-ar apropia de ceea ce înțelege un A. Pleșu prin „*mundus imaginalis*”) și,

în sfârșit, o „lume tainică”, a categoriilor, adevărilor ultime, exprimate prin simboluri, alegorii, parabole.

Trecând la romantism, care a acordat mare importanță motivului literar și filosofic al visului, reveriei, eul romantic evadând din realitate în vis, în fantezie sau în reverie, fiind evident interesul pentru mituri, simboluri etc., Ovidiu Moceanu consideră că stăruința romanticilor de a merge până la capăt în toate a creat „un moment de mare tensiune a sensibilității umane”. Din păcate, ca de atâtea ori în istorie, extincția generată de sentimental puterii suprafirești a personalității s-a izbit de „inefabile limitări ale individualității”. Cartea lui Moceanu se ocupă și de analiza visului în literatura română, începând cu Dimitrie Cantemir (în *Istoria ieroglifică*), continuând cu Heliade Rădulescu (*Visul*) și Eminescu (din *Sărmanul Dionis*, de pildă) și ajungând la avangarda literară românească și onirismul anilor 1960 (constituit în jurul scriitorilor Leonid Dimov și Dumitru Țepeneag). Acesta din urmă era focalizat pe oniric, fapt inedit pentru „ora literară europeană respectivă” și cu atât mai mult pentru cea românească, D. Țepeneag precizând: „Pentru literatura onirică, așa cum o concep eu, visul nu este sursă și nici obiect de studiu; visul este un criteriu. Deosebirea este fundamentală: eu nu povestesc un vis (al meu sau al altcuiva), ci încerc să construiesc o realitate analoagă visului. [...] Suprarealiștii s-au străduit și ei să detecteze aceste elemente stranie din realitate (e suficient să ne gândim la *Nadja* a lui Breton ori la *Țăranul la Paris* a lui Aragon); dar au procedat ca niște reporteri în căutare de insolit, adică fără voința de a construi cu aceste elemente o altă lume, o lume paralelă asemănătoare visului”.

La rândul său, Leonid Dimov preciza că poetul oniric nu descrie visul, el nu se lasă stăpânit de halucinații, ci folosind legile visului, creează „o operă de artă lucidă, cu atât mai lucidă și mai

desăvârșită cu cât se apropie mai mult de vis”. D. Țepeneag credea că direcția onirică a avut o importanță politică mai mare decât se spune acum când, pentru mulți contestația în România începe abia în 1977 („Mișcarea Goma”, „Grupul Canal 1977”, Vasile Paraschiv, greva minerilor din Valea Jiului, n.n.). Recitind azi textele teoretice ale onirismului, Ovidiu Moceanu nu găsește aluzii politice (imposibil să fi scăpat cenzurii), dar totul apare ca „o formă de rezistență la presiunea contextului literar”. Și totuși, cu vagi rădăcini în literatura onirică universală, în special în zona romantismului german, considerat de alți critici un curent înrudit cu surrealismul, dar și destul de apropiat de *Noul roman francez*, grupul a fost repede interzis de cenzură. Literatura română regăsea, potrivit lui Moceanu, prin câțiva scriitori tineri, „libertatea autentică de creație, inalienabilă, în resursele inepuizabile oferite de vis”.

Ar fi multe de disecat în acest impozant și doct tratat, bine scris și argumentat, dar spațiul nu ne permite, chiar și Ovidiu Moceanu susține că o serie de aspecte interesante n-au fost tratate în carte, considerând strict necesare pentru excursul său „momentele” evocate, acestea pregătindu-l pe cercetătorul fenomenelor literare (foarte bogate), oferindu-i o „bază de înțelegere” și, într-o măsură mai mare sau mai mică, „premisele unor răspunsuri, fiindcă o cercetare fără un răspuns e inutilă”.

SCRIITORUL VA FI DE-A PURURI, ÎN SOCIETATE, „PAZNICUL DE FAR” AL VALORILOR ADEVĂRATE SUPERIOARE

OVIDIU MOCEANU

Născut la 17 februarie 1949, în Copru, jud. Cluj, Ovidiu Moceanu este prozator, eseist, critic literar, profesor universitar și preot ortodox. Este una dintre vocile literare de referință ale literaturii brașovene (și nu numai) și unul dintre profesorii de frunte ai Facultății de Litere din cadrul Universității „Transilvania” Brașov. Are studii universitare în filologie la Universitatea „Babeș-Bolyai” și în teologie la Universitatea „Lucian Blaga”, încheiate cu un doctorat în filologie. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Brașov, din 1990. A colaborat la numeroase publicații culturale, este semnatarul singular a 20 de cărți de proză, studii și monografii, dar și coautor la alte peste 20 de volume, printre care dicționare de personaje literare și istorii didactice ale literaturii române. Ovidiu Moceanu a primit Premiul filialei Brașov a USR în 1993 și Premiul filialei Cluj în 1994. În 2014 i s-a decernat premiul „Vasile Conta” al Academiei Române pentru „Tratatul despre vis” (2012).

Laurențiu-Ciprian Tudor – Domnule Moceanu, ce mai este literatura astăzi? Care mai este rostul și menirea ei aflată fiind în concurență cu vizualul, cu internetul, cu rețelele sociale? Ce rol mai are scriitorului în cetate?

Ovidiu Moceanu – Literatura de astăzi este ceea ce a fost întotdeauna: șansa noastră de a învinge constrângerile existenței, de a accede la o altă dimensiune, metafizică, de a provoca existența construită a unei realități dincolo de limitele noastre, bucuria noastră de a fi. Nu cred că există forță care să o înlăture, nici internetul, nici

aventurile vizualului, nici rețelele de socializare. Cei care se lasă seduși de toate acestea nu au ce căuta în apropierea literaturii, nu au demnitatea de cititori autentici de literatură, fiindcă sunt corupți de tentații mediocre.

L.-C.T. – Pe lângă faptul că sunteți scriitor, de ani buni sunteți și profesor universitar la Facultatea de Litere a Universității „Transilvania” Brașov, așa că, având în vedere influența tehnologiilor informatice și social media în viața noastră, vă întreb ce observați la studenții dumneavoastră în relația lor cu studiul literaturii, cu lumea cărților? Cum se mai raportează ei la Galaxia Gutenberg?

O.M. – Studenții noștri nu sunt altceva decât chipul societății în care trăiesc. Asta la modul general. Sigur că sunt atrași de diferite „tehnologii informatice”, dar nimic nu poate înlocui lectura, studiul aprofundat. Aici avem mult de lucru. N-aș putea trece cu vederea recurgerea la surrogate. Tentația e de a citi un rezumat al unui roman în loc de romanul respectiv, de a prelua de pe internet formulări de-a gata, de a plagia. Studenții care realizează performanțe înțeleg ce trebuie să facă, că e nevoie de o preocupare permanentă pentru

Laurențiu-Ciprian Tudor

REDACTOR / SECRETAR DE REDACȚIE

n.27 septembrie 1973, la Brașov, din părinți munteni. Poet, eseist și jurnalist cultural. Licențiat în sociologie și master în Consiliere psihologică și educațională. Formator și trainer. Este membru al Filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România din 2014 și membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni din 2011. A inițiat și coordonează, din 2007, împreună cu poetul Adrian Munteanu, Grupul de litere-sunete-și-culori „Căii verzi de pe pereți” din Brașov.

propria formare. La facultatea noastră stau dovadă o serie de lucrări de doctorat excepționale, care șterg amărăciunea generată de o categorie studentăască al cărei scop este doar supraviețuirea de la un an la altul. În ultima vreme luptăm cu o plagă a examenelor: copiatul. Într-o discuție cu un fost student de la o facultate tehnică, am auzit o afirmație cu adevărat uluitoare: „Nu am învățat niciodată pentru vreun examen. Am copiat la toate.” Firma la care lucrează se ocupă de instalarea centralelor pe gaz!...

L.-C.T. – Luând ca repere literatura română veche și istoria literaturii române (pe care le și predați) cum vă apare literatura română nouă? Care îi sunt neajunsurile și care virtuțile?

O.M. – Literatura noastră de azi nu mai crede în marile idealuri care au creat cele mai importante etape ale literaturii române.

L.-C.T. – Cum se încadrează Brașovul cu scriitorii și profesorii lui pe această hartă națională a cărții și a literaturii?

O.M. – Ultimele decenii au adus literatura brașoveană în prim-planul atenției. Niciodată nu s-a vorbit atât de mult despre activitatea scriitorilor din Brașov. Oricât ar încerca unii să ignore grupul scriitorilor afirmați după anii '80 și îndeosebi după '90, nu vor reuși să șteargă cu buretele rezultatele activității a ceea s-a numit „Școala de la Brașov”. Al. Mușina, Gheorghe Crăciun, subsemnatul, Andrei Bodiș, Virgil Podoabă, Romulus Bucur, Mihai Ignat, Al. Lăcătuș, R. Ivăncescu ș.a.m.d. au creat o identitate literară și culturală inconfundabilă a Brașovului, care a devenit (și nu spunem prea mult) un reper în ultimii ani. Dubla calitate de scriitori și dascăli a favorizat implicarea lor în proiecte care au dus și la crearea unui învățământ filologic, în contextul înființării Facultății de Litere. Într-o evaluare de acum 4-5 ani, Facultatea de Litere se situa după facultăți de profil cu tradiție, cele de la Cluj-Napoca,

București, Iași și avea cel mai mare punctaj între facultățile de profil nou înființate. Nu e deloc puțin și, dincolo de toate, aici se ascunde un efort enorm și o hotărâre constantă de a realiza performanță.

L.-C.T. – Și dumneavoastră și Uniunea Scriitorilor din România serbați anul acesta 70 de ani (ea pe 25 martie, dumneavoastră pe 17 februarie). Cum vedeți această interesantă coincidență (mai ales că s-a și declarat 2019 an al cărții)? Evident, vă felicit și pentru titlul de Cetățean de Onoare al municipiului Brașov pe care urmează să îl primiți.

O.M. – O simplă coincidență, cum sunt atâtea altele. Mă onorează să fiu coleg de generație cu... d-na Uniune.

L.-C.T. – Peisajul literaturii este în România destul de fragmentat și de împărțit. Pe de o parte ai o uniune de creație destul de îmbătrânită și o opoziție *reformistă*, ai facultățile de litere cu un duh în general optzecist, iar, pe altă parte, ai facebook-ul și topurile de vânzări care impun adesea autori facili și dubitabili. Cum să se mai orienteze cititorul de bună credință, cititorul pasionat? Cum să se ferească el de pierderea de timp și de valoare? Unde să caute reperele?

O.M. – Cultivarea capacității de a aprecia valoarea autentică îl apără pe cititor de eșecuri, de maculatură. Pentru aceasta, trebuie pasiune, dragoste pentru literatură.

L.-C.T. – Vă invit, acum, să trecem pe un alt registru și să îmi răspundeți la o întrebare simplă: cum de v-ați preoțit? Cum de a simțit profesorul și scriitorul nevoia lucrătoare a acestei asumări? Apoi, ce a schimbat această asumare în scriitorul Ovidiu Moceanu?

O.M. – Opțiunea pentru Teologie a însemnat în primul rând opțiunea pentru studiu, nu pentru a deveni preot. Dar, cum spunea cineva, *când te prinde Dumnezeu de urechi, nu te mai lasă*. După terminarea Facultății de Teologie,

